

РОЗДІЛ 2

Прокинувшись, Вейр не відразу допетрав, чого це він лежить у власному ліжку, а не на бабусиному колючому продавленому дивані. А тоді пригадав події минулої ночі: похмура, мовчазна поїздка до лікарні у старому б'юіку місіс Сауер услід за швидкою; кімната очікувань з увімкненим кондиціонером, де мокрий Вейр трусився від холоду і хвилювання, поки медсестра не накинула йому на плечі покривало; мама, яка увірвалася до кімнати кілька годин потому з кам'яним обличчям... Вейр скинув із себе ковдру й виліз із ліжка.

Спускаючись сходами, він почув з кухні голоси батьків.

— От тільки це не те, чого ти хотіла, — сказав тато.

— Та знаю, — відповіла мама. — Якби ж то...

Вейр прожогом злетів униз і запитав:

— Якби ж то що, мамо? З Великою Діл усе гаразд?

Тато похапцем зісковзнув зі стільниці.

— Як ти? Шалена вчора видалася нічка.

— Мам, як Велика Діл?

— Вона отямилася, — відповіла мама, не підводячи очей від своєї кави. — З нею все буде гаразд.

— От і добре. То коли я їду назад?

— Назад?

І саме цієї миті задзвонив мамин телефон. Вона взяла його і, притримуючи голову другою рукою, ніби боялася, що та може розколотися, пішла до спальні.

Тато стривожено дивився їй услід.

Щоправда, для тата тривога була звичною. «Така в мене робота», — частенько казав він з неабиякою гордістю в голосі. Коли подаєш сигнали літакам на злітно-посадковій смузі, хоч не-хоч, а доводиться думати про ймовірні катастрофи.

Однак зараз Вейр також почав нервувати. Його мама працювала менеджером у міському кризовому центрі. Вона узгоджувала графіки двох десятків волонтерів, умовляла людей не стрибати з мостів й інструктувала, як приймати пологи. Мама *брала ситуацію під контроль*, ніби контроль — то була посылка з її ім'ям, яку кур'єр залишив на порозі їхнього будинку. Зазвичай вона не хапалася за голову так, ніби та може розколотися.

— Тату, мама сказала, що з Великою Діл усе гаразд. Коли її випишуть?

— Ну, так, з нею все гаразд, просто вчора у неї різко впав рівень цукру. Це не дуже добре в її стані. Лікарям доведеться...

— У її стані? Хіба Велика Діл хвора?

— Мм. Ну... вона вже немолода. Та ще й учора вона впала...

— Старість — це хвороба?

— Вона впала, ось у чому проблема. Лікарі хочуть переконатися, що з нею все гаразд.

— Зрозумів. А що буде з планом?

— Яким планом?

— Що влітку я буду з бабусею, а ви з мамою працюватимете по дві зміни, щоб ми могли купити цей будинок. Ось яким *планом*.

— А-а, так. Що ж, то був план «А», — кивнув тато й узяв зі столу брошуру з рекламою літнього рекреаційного табору. — План «Б» буде дещо іншим.

Мама також виглядала здивованою. Вона відкрила було рота, проте їй забракло слів. І те, що власне тіло отак її підвело, схоже, вразило її навіть більше.

Вейр дивився, як мама підійшла до умивальника, викрутила губку й почала терти стільницю, терти щосили.

Нарешті зупинившись, вона прихилилася головою до холодильника. Помітивши, як здіймалася її спина, Вейр зрозумів, що мамі, яка працювала у кризовому центрі і яку слухалися як немовлята, так і самогубці на мостах, було важко набрати в легені повітря. У Вейра аж серце стислося.

Підвівшись, він обійняв її за талію. Мама схилила голову і довго-довго дивилася на нього згори вниз.

Волосся, яке вона завжди зав'язувала у тугий вузол, вибилося з зачіски. Одне пасмо теліпалося над тостером. Тостер був вимкнений, і мамине волосся, звісно, було не металеве, однак Вейр успадкував батькову тривожну натуру. А мокра губка...

Вивільнивши одну руку, він витягнув шнур від тостера з розетки.

Мама збентежено подивилася на нього, ніби не могла пригадати, хто це перед нею. А тоді, немов згадавши, усміхнулася.

— Ти... — сказала вона, і в її лагідному голосі було стільки співчуття, що на мить Вейрові здалося, що ще є надія. — Вибач, — зітхнула вона. — Але зараз нам треба подбати про бабусю й відпрацювати подвійні зміни, і ми просто не можемо думати ще й про те, що ти цілісний день сидиш удома сам.

— Думати, чи в тебе все гаразд, — додав тато.

— Нам треба знати, що... — мама взяла рекламну брошуру табору, щоб звіритися з написаним: — ...твій день наповнений «значущими соціальними контактами» з іншими дітьми. — Вона прикріпила брошуру магнітом до холодильника з невблаганним «кляк». — Іди збирайся.

РОЗДІЛ 5

Усю дорогу до громадського центру Вейр не промовив ані слова.

Він уже втомився із року в рік повторювати одне й те саме: йому цілком вистачає значущих соціальних контактів у школі. Їх там тонни. І в нього є друзі — Вашон та Мікайла. Чому мама завжди поводитьсь так, ніби двох недостатньо?

Та іноді йому хочеться побути на самоті. Часом йому це просто *необхідно*. І якщо вже він не виправдовує очікувань своїх батьків, то чому вони не можуть нарешті змиритися зі своєю гіркою долею і тим, що їхній син — одне велике розчарування?

А тепер, перед стійкою реєстрації, Вейр шкодував, що не опирався трохи сильніше. Чи значно сильніше. Власне, він жалкував, що не відчинив дверцята автівки і не викотився назовні — на низькій швидкості і на м'яку травичку, звісно. Якось він бачив, як один хлопчик утнув таке у фільмі. Той хлопчик зламав руку, але йому таки вдалося повернути мамину увагу.

Міс Санчез, директорка табору, яка завжди виглядала такою втомленою, як зараз почувався Вейр, почала зачитувати правила. «Громадський центр не несе відповідальності за загублені чи пошкоджені речі; персонал не дає дітям ліки...»

Вейр пропускав її слова повз вуха, позаяк уже п'яте літо поспіль вислуховує ці правила, й роздивлявся кімнату.

Перелізши через уламки, Вейр розчистив трохи місця, щоб можна було відчинити двері. Перша шафа виявилася комірчиною, у якій зберігали миючі засоби, швабри, відра та мітли.

На полицях іншої шафи було порожньо, за винятком червоно-білої картатої вінілової скатертини і дерев'яної коробки, у якій було чимало недопалків од свічок і запальничка. Сам лишень непотріб, і ніякої мотузки.

У третій шафі було різноманітне художнє приладдя — тюбики з клеєм, коробки з маркерами і пастельними олівцями, баночки з блискітками і фарбою, що змивається, а також лежала стосом купа розмальовок про Ноїв ковчег.

Вейр пролистав верхню розмальовку, і в його пам'яті сплив спогад. Коли він був у таборі вперше, їх повели на екскурсію до зоопарку. Після походу дітей завели до «Мистецької хижі» і звеліли намалювати тварин, яких вони побачили.

— Що це? — спитала вожата, взявши до рук Вейрів малюнок — чорні й оранжеві розгонисті смуги, закручуючись у спіраль, плавно переходили у веселу широку пляму зеленого кольору.

— Тигр, — Вейр так пишався своїм малюнком, що навіть заговорив голосніше, щоб усі діти почули, сподіваючись, що це реабілітує його після тієї неприємності з зовні-всередині. — Він тікає. Пам'ятаєте, який він був сумний?

— Що ж, — сказала вожата, — не всім бути художниками.

Облишивши його, вона взялася пришпилювати до стіни малюнки інших дітей, які пообводили левів, слонів та ведмедів на заготовках. А Вейр зіжмакав свій малюнок і викинув у смітник.

Хлопець крутнув головою, проганяючи спогад. Він уже збирався було йти, коли помітив новісіньку пачку пластиліну у глибині шафи.

Розірвавши целофан, зняв кришку. У ніс ударив дивний ванільний хімічний запах, і Вейрові захотілося встромити пальці у гладенькі бруски, але пригадав Сумну і закрив кришку. Пластилін ідеальний лише раз.

Кімната, розташована далі, схоже, була кабінетом. Дерев'яні книжкові полиці відірвалися з розбитих стін. На них нічого не було, окрім пакетика з чорними пластиковими літерами й цифрами і якоїсь картонної коробки.

Коробка була волога і смерділа цвіллю, яка її вочевидь остаточно перемогла. Вейр підняв кришку і вийняв звідти фотографію в рамці: фото церкви у коричневих тонах, замість даху — лише скелет із балок, а довкола стоять чоловіки з піднятими молотками та пилками. На звороті вицвілим чорнилом було написано рік — 1951.

Вейр проглянув інші знімки. Весілля й похорони, юнаки в солдатській уніформі, усміхнені жінки тримають пироги в руках у рукавичках, діти в банних халатиках граються з ляльками у яслах.

Ці світлини нагадали Вейрові гобелени, які леді епохи Середньовіччя ткали для своїх замків. Гобелени захищали замкові кімнати від протягів узимку, однак насправді мали значно важливіше призначення. Проходячи повз них, люди дізнавалися історію замку — про народження й смерті, битви та союзи, героїчні вчинки чи містичні зустрічі.

Вейр раптом збагнув, що ці фотографії не так уже й відрізняються від тих гобеленів. Та, власне, зовсім не відрізняються.

Узяв наступну. На ній було зафіксовано, як у західній стіні церкви встановлювали вітраж.

Вейр відніс знімок до відповідного місця у стіні і заходився розгрібати уламки, поки не знайшов залишки віт-